

CERTIFICAT DE NIVELL C2

Nota sobre els continguts avaluables del certificat de nivell C2

A més dels continguts que hi ha a continuació, l'examinand del certificat de nivell C2 ha de poder demostrar el domini dels continguts exigits en els nivells anteriors.

1. Objectiu general

L'examinand de nivell C2 ha de ser capaç de comprendre sense gens d'esforç pràcticament tot el que llegeix o escolta. Ha de poder resumir informació procedent de diferents fonts orals o escrites, reconstruir fets i arguments i presentar-los d'una manera coherent. Així mateix, ha de poder expressar-se espontàniament amb fluïdesa i precisió, distingint matisos subtils de significat fins i tot en les situacions més complexes.

L'examinand ha de poder ENTENDRE, sense gens d'esforç:

- Tot tipus de texts orals, tant en sentit explícit com implícit.

L'examinand ha de poder LLEGIR i ENTENDRE, sense gens d'esforç:

- Tot tipus de texts escrits, tant en sentit explícit com implícit.

L'examinand ha de poder PARLAR:

- Amb total espontaneïtat, fluïdesa i precisió.
- Distingint tot tipus de matisos.
- Davant qualsevol situació, fins i tot les més complexes.

L'examinand ha de poder ESCRIURE:

- Amb total espontaneïtat, fluïdesa i precisió sobre una gran varietat de temes generals, acadèmics, professionals, de lleure...
- Distingint tot tipus de matisos.
- Resumint la informació de diferents fonts i reconstruint fets i arguments de manera coherent.
- Davant qualsevol situació, fins i tot les més complexes.

2. Objectius específics

2.1. Comprensió oral

L'examinand ha de poder escoltar i entendre, sense gens d'esforç i sense cap dificultat pràcticament tot el que escolta. N'ha de poder copsar la varietat lingüística, el registre, la intenció comunicativa i el to (ironia, agressivitat, sarcasme...). Igualment, n'ha d'entendre els sobreentesos i la informació implícita (ambigüitats, dobles sentits, el·lipsis...). Els textos poden ser:

- Produccions orals emeses en directe o pels mitjans de comunicació, en qualsevol registre o varietat, encara que la velocitat de parla sigui ràpida.
- Discursos sobre temes generals, abstractes i especialitzats.
- Interaccions complexes entre interlocutors experimentats en debats.
- Converses transaccionals entre interlocutors experimentats (negociacions de vendes, reclamacions amb implicacions legals, etc.).
- Conferències especialitzades, discussions i debats en què apareix terminologia específica.
- Instruccions tècniques complexes.
- Una àmplia gamma de material enregistrarat i retransmès, inclosos els usos no estàndard de la llengua.
- Acudits, refranys i expressions idiomàtiques i col·loquials.

2.2. Comprensió escrita

L'examinand ha de poder entendre sense gens d'esforç la informació global, la informació específica, els detalls i la informació implícita de textos especialitzats llargs, variats i complexos:

- Texts estructuralment o lingüísticament complexos o amb expressions col·loquials (manuals, articles especialitzats...).
- Texts de caràcter literari: poesia, narrativa i teatre.
- Identificant l'estructura informativa del text i el grau de rellevància de cada informació.
- Instruccions públiques llargues i complexes, sobre qualsevol procediment.
- Copsant la varietat lingüística, el registre, la intenció i el propòsit comunicatiu i el to del discurs (ironia, humor, agressivitat, sarcasme...).
- Entenent els sobreentesos i la informació implícita (ambigüitats, doble sentit, el·lipsis...).
- Apreciant les diferències subtils i d'estil i en el sentit, tant implícit com explícit.
- Texts argumentals i periodístics: assaigs, informes, articles d'opinió, notícies, reportatges, ressenyes de llibres i pel·lícules...
- Correspondència de tot tipus: cartes comercials, cartes professionals, missatges electrònics...
- Texts que genera la vida social, professional o acadèmica: texts publicitaris, treballs acadèmics, contractes diversos...

2.3. Expressió i interacció escrites

L'examinand ha de poder escriure texts clars i elaborats d'una extensió considerable sobre qualsevol tema, amb una estructura lògica i eficaç i un domini exhaustiu de la normativa i del repertori lingüístic.

L'examinand ha de poder usar les següents categories textuais:

- La descripció.
- La narració.
- Les instruccions.
- L'argumentació.
- L'explicació.

L'examinand ha de poder demostrar que domina aquestes categories textuais en la redacció d'aquests Tipus DE DOCUMENTS:

- Resum.
- Comentari de text.
- Correspondència formal en institucions i empreses.
- Carta al director, article d'opinió i editorial.
- Reclamació, queixa i demanda.
- Crítica i ressenya d'obra professional o literària.
- Col·laboració en revistes.
- Discurs i parlament.
- Històries i experiències de ficció (texts creatius).
- Comunicat de premsa.
- Text de divulgació científica.

2.4. Expressió i interacció orals

L'examinand ha de poder expressar-se oralment d'una manera espontània o planificada, extensa, fluida i ben estructurada. Aquesta capacitat s'ha de manifestar tant en diàlegs com en monòlegs adreçats a una audiència. L'examinand ha de poder participar sense gens d'esforç en tota mena de converses, adequant el seu lèxic a cada registre comunicatiu sense que els altres interlocutors puguin percebre cap problema en la comunicació.

a) EXPRESSIÓ INDIVIDUAL

En relació amb l'expressió individual, l'examinand ha de poder:

- Produir sense cap dificultat tot tipus de texts orals amb fluïdesa, distingint matisos subtils de significat i fent servir un repertori lèxic molt ampli i precís, sense cap senyal de limitació.

- Parlar amb un discurs clar i una estructura lògica i eficaç, en texts orals descriptius, narratius, instructius, argumentatius i explicatius.
- Parlar davant una audiència sense dificultats, tant en texts prèviament preparats com en texts espontanis.
- Dominar l'ús de les expressions idiomàtiques i col·loquials i incloure'ls en el discurs quan el registre comunicatiu ho requereixi.
- Conèixer i fer servir els neologismes més habituals i els termes especialitzats més difosos de determinats àmbits de coneixement.
- Recórrer als mecanismes de la derivació i la composició quan la precisió lèxica ho faci necessari.
- Pronunciar correctament tots els sons catalans, sense interferències d'altres llengües, amb els emmudiments, les sonoritzacions i les assimilacions pertinents.
- Respectar la prosòdia de la frase, tant en un discurs improvisat com en un discurs llegit.

b) INTERACCIÓ

En relació amb la comunicació amb altres interlocutors, a més, l'examinand ha de poder:

- Parlar en tota classe de converses dels àmbits personal, social i professional, amb comoditat i de manera apropiada.
- Fer servir un repertori lèxic molt ampli i precís, sense cap senyal de limitació.
- Dominar l'ús de les expressions idiomàtiques i col·loquials i incloure'ls en el discurs quan el registre comunicatiu ho requereixi.
- Conèixer i fer servir els neologismes més habituals i els termes especialitzats més difosos de determinats àmbits de coneixement.
- Interactuar amb facilitat i habilitat, i captar i utilitzar els senyals no verbals i d'entonació.
- Parlar amb un discurs clar i una estructura lògica i eficaç, en texts orals descriptius, narratius, instructius, argumentatius, explicatius i creatius.
- Defensar la posició pròpia en una discussió formal de manera argumentada.
- Participar en una entrevista, com a entrevistador o com a entrevistat, amb autoritat i fluïdesa.

2.5. Domini pràctic del sistema lingüístic

ORTOGRAFIA

Vocalisme

Esriptura de les vocals *a/e* i *o/u* en posició àtona:

- Paraules que contenen *a/e* i *o/u* a l'interior que sovint són objecte d'interferències d'altres llengües (*alcàsser, ametista, arravatar, latrina, majorana, aixovar, atordir, atribolar, estèrnum...*).

- Escripura de la vocal neutra àtona en paraules compostes: composts de dos elements lèxics (*barbaespès, guardaespatlles...*) i composts per prefixació (*autoescola, antiespasmòdic...*). Els mots composts cultes amb *e* (*arterioesclerosi, bioespeleologia, cardioespasme...*) i sense *e* (*batiscaf, circumspecte, aeròstat, atmosfera...*) abans del segon element.
- Paraules que tenen un significat o un altre segons si contenen *a* o *e* (*astorar/estorar, bladard/bledard, cingla/cingle...*).
- Paraules cultes que divergeixen de les respectives paraules patrimonials catalanes (*corb/curvatura, curvilini; fèmur/femoral; pèndol/pendular...*).
- Verb *péixer*.

Consonantisme

- Escripura de les oclusives:
 - Escripura a final de paraula (*baobab, efeb, mihrab, almud, iod, quid, gag, reg, grog...*).
 - Escripura a final de síl·laba (*abjecció, admonició, obcecar, subduir, obtús, dracma...*).
 - Paraules que canvien el significat segons si acaben en *t* o en *d*: *confirmant/confirmand, doctorant/doctorand, reverent/reverend...*
 - Altres paraules que s'escriuen amb *k* (*dakota, ginkgo, kart, kàiser...*).
- Escripura de les nasals:
 - Ortografia d'alguns casos dubtosos (*fanfarró, comdor, femta...*).
 - Paraules compostes o derivades en què no es produeix adaptació ortogràfica (*benmereixent, granment, panmític*).
 - Ortografia dels grups *-nn-* (*mil·lenni, trienni, sunnita, pluriennal...*), *-mn-*, *-mpt-* i *-mpc-* (*amni, mnemotècnic, perempció, preemptori...*).
- Escripura de les fricatives i africades palatals:
 - Terminació *-tjar* a final de paraula (*arítjar, hostatjar, ultratjar...*).
 - Dígrafs *-tx-*, *-tg-* i *-tj-* a interior de paraula (*atxim, sandvitx, xitxarel·lo, aritger, estatger, petge, estatja, bassetja...*).
 - Dígraf *tx-* a principi de paraula (*txa-txa-txa, txapela, txec...*).
 - El sufix *-atge* (*cilindratge, cimentatge, cupatge...*).
- Escripura de les fricatives alveolars:
 - Essa sorda: qüestions ortogràfiques de *assentir* i *dissentir*, escriptura de *s* o *ss* en paraules que solen presentar dubtes (*arcabús, assutzena, cartipàs...*) i escriptura del grup *-xc-* (*excel·lir, excels, excipient...*).
 - Essa sonora: escriptura de *s* o *z* en paraules que solen presentar dubtes (*basalt, basar, cosac...*), paraules acabades en *-si* (*albuminosi, apoteosi, catarsi, enuresi, halitosi, osteoporosi...*) i terminació *-itzar* (*anatematitzar, caramel·litzar, desamortitzar, gramaticalitzar, pol·linitzar...*).

- Escriptura de les laterals:
 - Paraules que comencen per *al·l-* (*al·ligàtor, al·latiu, al·liaci...*), *anguil·li-* (*anguil·liforme...*), *col·l-* (*col·latari, col·ligar, col·ludir...*), *coral·li-* (*coral·lífer...*), *fel·lo-* (*fel·loderma...*), *fil·lo-* (*fil·loxera...*), *il·l-* (*il·lació, il·latiu, il·liri...*), *isal·lo-* (*isal·lohipsa...*), *mel·li-* (*mel·liflu...*), *mol·li-* (*mol·lície...*), *pol·lini-* (*pol·linari...*).
 - Paraules que acaben en *-el·la* (*bagatel·la, fregatel·la, fumarel·la, partitel·la, pastorel·la, saltarel·la, tarantel·la...*), *-el·lar* (*bicarpel·lar, constel·lar, gemel·lar, lamel·lar...*), *-il·la* (*futil·la, maxil·la, postil·la, premaxil·la...*), *-il·lar* (*bacil·lar, postil·lar, sigil·lar, titil·lar...*), *-fil·làcies* (*cariofil·làcies...*) i *-fil·le* (*antofil·le...*).
 - Altres paraules que contenen *l·l* (*ampul·la, apol·lo, borratxel·lo, ciríl·lic, compel·lir, fal·lible, gal·linaci, hàl·lux, mol·lificar, mul·là, pal·li, ral·li...*).

- Escriptura de la grafia *h*:
 - Paraules que comencen per *h*: *haiku, haima, hàlit, halitosi, halogen, hamamelis, harakiri, harpia; hema-* (*hematoma...*); *hepta-* o *hept-* (*heptaedre o heptàedre...*); *heroïnòman, hertz; higrò-* (*higròfil...*); *hilaritat, hindú; hiper-* (*hipèrbaton...*); *hipnosi; hipo-* o *hip-* (*hipocalòric...*); *hister-* (*histerectomia...*); *histo-* (*histograma...*); *histrionc, hòlding; homeo-* (*homeòpata...*); *homi-* (*homicida...*); *homini-* o *homi-* (*homínids...*); *hormona, hosanna, hospici, hule, humus, hurra...*.
 - Paraules amb *h* intercalada (*ad hoc, àdhuc, almohade, apartheid, aprehensió, benhaja, bonhomia, clorhídric, cohort, desinhibir, gentilhome, ghanès, inhalar, menhir...*).
 - Paraules amb significat diferent segons si contenen *h* o no (*aprehendre/aprendre, enherbar/enervar...*).

- Escriptura de les grafies *b* i *v*. Casos més difícils de les grafies *b* i *v*:
 - En paraules cultes que divergeixen de les respectives paraules patrimonials catalanes (*avet/abietàcies, avortar/aborció, berruga/verrucària...*).
 - En paraules que divergeixen d'altres llengües romàniques (*beina, saba, arravatar, Còrdova, investir...*).
 - En paraules amb significat diferent segons si contenen *b* o *v* (*abís/avís, baga/vaga, beta/veta, roba/rova...*).

- Escriptura de les ròtiques:
 - Darrere prefix: *arrítmia, bilirubina, birrem, correferent, irracional, prerrogativa...*
 - En paraules compostes amb elements cultes: *cefalorraquidi, otorrinolaringòleg, micorriza, ornitorrinc...*

- La grafia *w*: *wolfram, swing, twist, clown, wòlof...*

Accentuació i dièresi

- Accentuació dels estrangerismes no adaptats (*curriculum vitae / currículum...*).
- Accents diacrítics: les formes de plural (*béns, déus, pèls...*; *mans, mons...*) i les paraules compostes i derivades (*adeu, rodamon, a contrapel...; més-dient, pèl-roig...*).
- Qüestions ortogràfiques de *argüir*.

Apòstrof i guionet

- Casos de no apostrofació (*el ioga, el ianqui...*).
- Guionet en les paraules compostes:
 - Guionet en paraules compostes formades pel prefix *no-* (*la no-violència, els no-creients...; la no compareixença, els no fumadors...*).
 - Guionet en els composts que són manlleus: estrangerismes no adaptats (*au-pair, best-seller, dalai-lama...; bypass, cowboy...*), estrangerismes adaptats (*agnusdei, discjòquei, exlibris*) i expressions llatines (*alter ego, delirium tremens, honoris causa...*).
- Prefix (*ex-*, *vice-*, *sots-* i *sub-*) seguit de locució o sintagma que designa un càrrec o una professió (*ex-director general, vice-secretària general...*).

MORFOLOGIA I SINTAXI

Gènere i nombre del substantiu i de l'adjectiu

- Forma femenina de l'adjectiu *propinc* (*propinqua*).
- Forma femenina del substantiu o adjectiu *ventríloc* (*ventríloqua*).
- Forma invariable dels adjectius *procliu* i *rude*.
- Paraules que canvien de significat segons el gènere (*còlera, delta, talent...*).
- Plurals en *-s* de singulars acabats en vocal tònica (*bebès, hindús, oboès...*).

Determinants i quantificadors

- Possessius: substitució d'un possessiu per un pronom feble (*Vaig anar a Girona i vaig visitar la seva catedral / [...] i en vaig visitar la catedral*).
- Numerals multiplicadors: formes femenines dels numerals multiplicadors (excepte *doble*) quan fan d'adjectius (*una dosi triple/tripla...*) i numerals multiplicadors que es refereixen a germans nascuts en el mateix part (*trigèmins, quadrigèmins...*)
- Numerals col·lectius específics de l'àmbit musical (*solo, duo, tercet...*), literari (*dístic, tercet...*), geomètric (*triangle, tetràgon, díedre...*), de períodes de mesos (*bimestre...*), de períodes d'anys (*cinquantenari...*) i d'edat de les persones (*octogenari...*).
- Quantitatius invariables (*un bé de Déu de, tot de, un reguitzell de...*). Valor positiu de *cap* i *gens de* en oracions condicionals i interrogatives (*Si veus cap llibre barat, avisa'm*).
- Quantitatius variables: valor positiu de *gaire* en oracions condicionals i interrogatives (*Queda gaire gent?*).
- Indefinits: usos de *mant* i *sengles*; usos de *altri* i (*un*) *hom*. Valor positiu de *ningú* i de *res* en oracions condicionals i interrogatives (*Ha vingut ningú? Si vols res, ja ho diràs*).

Verbs

- Formes de participi de *néixer, pertànyer, romandre, enfondre i raure*.
- Correlació verbal d'imperfet d'indicatiu i condicional (*Si estudiaves, aprovaries*).

- Evitació de la perífrasi verbal, si no té sentit de continuació, *estar* + gerundi + participi (**La conversa està sent enregistrada* / **Estic sopant*).
- La perífrasi *dur*+expressió temporal+gerundi (*Duc tres hores esperant el tren*) i construccions genuïnes equivalents (*Fa tres hores que esper el tren...*).
- Usos de *tot* i *bo* + gerundi per reforçar la idea de simultaneïtat (*Escolta música tot corrent pel parc*).
- Ús de *en* + gerundi amb sentit temporal (*En sortint de casa, et telefonaré*).

Pronoms personals tòpics i febles

- El plural de modèstia (*nosaltres* en lloc de *jo*).
- El pronom reflexiu *si*.
- El plural majestàtic *nos*.
- Pronom *en* sense valor sintàctic (*Sempre se'n surt*).

Preposicions

- Ús de locucions preposicionals per expressar temps (*a la darrera de, a les acaballes de, tan bon punt...*) i lloc (*entremig de, a tocar de...*).
- Ús de la preposició *a* per evitar ambigüitats (*T'estima tant com al/el pare*).
- Ús de *sentir a* + infinitiu (*He sentit a dir que te'n vas*).
- Evitació de *a* en expressions comparatives (**He cuinat aquesta carn igual a la que va cuinar ta mare*).
- Evitació d'ambigüitats entre *a* i *en* (*Els socis explicaren la situació a/en la junta directiva*).
- Evitació de les construccions **acabar amb* (**Acabaràs amb la meva paciència*), **no poder amb* (**No puc amb tants de paquets*) i **fer-se amb* (**M'he fet amb el control de l'empresa*).
- Ús de *de* seguida d'infinitiu amb funció de subjecte o atribut en oracions afirmatives (*No és permès de fumar*); amb funció de CD que expressa voluntat, intenció, projecte o desig, d'acció voluntària (*M'han oferit de dirigir la coral*) i amb funció emfàtica (*D'explicar, no explica res*).
- Evitació de *de* seguida d'infinitiu amb funció de subjecte o atribut en oracions interrogatives (**En què et beneficia de caminar tant?*).
- Expressions temporals amb *fins* + gerundi o participi (*fins acabat el partit / fins havent acabat el partit*).
- Ús de les locucions prepositives i adverbials amb el verb *obstar*: *no obstant, això no obstant / no obstant això, no obstant* + SN, *no obstant* + oració.
- Verbs que regeixen preposicions (*lliurar-se a, maldar per, recórrer contra, prodigar-se en...*).

Conjuncions

- Precisió en l'ús de la locució conjuntiva *onsevulla que / onsevulga que*.
- Precisió en l'ús de les conjuncions i locucions conjuntives de coordinació: distributives (*adés... adés, ara... adés, mig... mig*), adversatives (*altrament,*

nogensmenys, ans), consecutives (*ergo*) i continuatives (*endemés, demés, altrament, de més a més*).

- Precisió en l'ús de les conjuncions i locucions conjuntives de subordinació: condicionals (*si doncs no*), temporals (*tota vegada que*), causals (*puix que, car*), consecutives (*talment que*) i concessives (*bé que, mal que, baldament*).

Adverbis

- Ús dels adverbis i les locucions adverbials següents: per expressar temps (*a trenc d'alba, de tard en tard, en acabat...*), lloc (*daltabaix, aquí deçà, de + expressió de lloc + estant...*), manera (*debades, de sotamà, grosso modo, ex cathedra...*), quantitat (*quelcom, ultra mesura, qui-sap-lo...*) i afirmació (*no cal dir-ho, àdhuc, de bon de veres...*).

Usos de majúscules i minúscules

- Títols de publicacions (*la Revista de Llengua i Dret, la novel·la Un negre amb un saxo*).
- Càrrecs i tractaments personals (*el president del Govern, el rei Joan Carles I, el Dr. Pasqua*).

Puntuació

- Signes gràfics: dos punts en les construccions de distribució i organització de texts jurídics i administratius (*CERTIFIC: Que...*).
- Puntuació sintàctica:
 - Coma: per aïllar construccions absolutes amb participi o gerundi (*Mort son pare, va viure bé / Corrent tant, arribarà prest*).
 - Punt i coma: davant conjuncions o locucions conjuntives (*però, no obstant això, per tant, malgrat tot...*) que introdueixen enunciats llargs (*Es va passar el dia amunt i avall sense parar per tal d'acabar d'hora la feina; malgrat tot, encara tenia ganes de sortir de festa amb els amics*).
 - Dos punts: en les relacions de causa per juxtaposició (*No calia telefonar: ja ho sabíem*) i en les relacions de conseqüència per juxtaposició (*Varen arribar tard: no varen poder tastar la sopa*).
 - Parèntesis en les acotacions dramàtiques: □*Veniu. (El príncep ofereix la seva mà a la donzella.)*.